ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (tretia komora)

z 15. júla 2010 *

Vo veci C-70/09,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 234 ES, podaný rozhodnutím Verwaltungsgerichtshof (Rakúsko) z 21. januára 2009 a doručený Súdnemu dvoru 17. februára 2009, ktorý súvisí s konaním:

Alexander Hengartner,

Rudolf Gasser

proti

Landesregierung Vorarlberg,

* Jazyk konania: nemčina.

SÚDNY DVOR (tretia komora),

v zložení: predseda tretej komory K. Lenaerts, sudcovia R. Silva de Lapuerta (spravodajkyňa), G. Arestis, J. Malenovský a T. von Danwitz,

generálny advokát: N. Jääskinen,
tajomník: K. Malacek, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 27. januára 2010,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— Hengartner a Gasser, v zastúpení: A. Wittwer, Rechtsanwalt,

— Vorarlberger Landesregierung, v zastúpení: J. Müller, splnomocnený zástupca,

— rakúska vláda, v zastúpení: E. Riedl, E. Pürgy a W. Hämmerle, splnomocnení zástupcovia,

— Európska komisia, v zastúpení: W. Mölls a T. Scharf, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 20. mája 2010,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu ustanovení prílohy I k Dohode medzi Európskym spoločenstvom a jeho členskými štátmi na jednej strane a Švajčiarskou konfederáciou na druhej strane o voľnom pohybe osôb podpísanej v Luxemburgu 21. júna 1999 (Ú. v. ES L 114, 2002, s. 6).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi A. Hengartnerom a R. Gasserom, švajčiarskymi štátnymi príslušníkmi, a Landesregierung Voralberg (vláda Spolkovej krajiny Vorarlbersko) vo veci výberu poľovného poplatku, lebo voči posledným uvedeným sa uplatnila vyššia sadzba poplatku, než akej podliehajú najmä štátni príslušníci Európskej únie.

Právny rámec

Dohoda o voľnom pohybe osôb

3 Európske spoločenstvo a jeho členské štáty na jednej strane a Švajčiarska konfederácia na druhej strane podpísali 21. júna 1999 sedem dohôd vrátane dohody o voľnom pohybe osôb (ďalej len „dohoda“). Rozhodnutím Rady a Komisie 2002/309/ES, Euratom zo 4. apríla 2002 (Ú. v. ES L 114, s. 1; Mim. vyd. 11/041, s. 89) bolo týchto sedem dohôd schválených v mene Spoločenstva a nadobudli platnosť 1. júna 2002.

4 Cieľom dohody je okrem iného podľa jej článku 1 písm. a) a b) priznať štátnym príslušníkom členských štátov Európskeho spoločenstva a Švajčiarskej konfederácie právo na vstup, pobyt, prístup k zamestnaniu, právo usadiť sa ako samostatne zárobkovo činná osoba a právo zdržiavať sa na území zmluvných strán, ako aj zjednodušiť poskytovanie služieb na území zmluvných strán, a najmä krátkodobých služieb.

5 Článok 2 tejto dohody s názvom „Zákaz diskriminácie“ stanovuje:

„Štátni príslušníci jednej zmluvnej strany, ktorí majú legálny pobyt na území druhej zmluvnej strany, nie sú pri uplatňovaní ustanovení príloh I, II a III tejto dohody a v súlade s nimi diskriminovaní na základe svojej štátnej príslušnosti.“ [*neoficiálny preklad*]

6 Článok 4 dohody s názvom „Právo na pobyt a prístup k hospodárskej činnosti“ uvádza:

„Právo na pobyt a prístup k hospodárskej činnosti je zaručené bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia článku 10, a v súlade s ustanoveniami prílohy I.“ [*neoficiálny preklad*]

7 Článok 5 dohody obsahuje ustanovenia o poskytovaní služieb. Podľa jeho odseku 3 „fyzické osoby, ktoré sú štátnymi príslušníkmi niektorého členského štátu Európskeho spoločenstva alebo Švajčiarska a ktoré sa na územie niektorej zo zmluvných strán vydávajú len ako príjemcovia služieb, majú právo na vstup a pobyt“. Odsek 4 tohto článku spresňuje, že práva upravené v tomto článku 5 sú zaručené v súlade s ustanoveniami príloh I až III dohody.

8 Článok 15 dohody stanovuje, že prílohy a protokoly k dohode tvoria jej neoddeliteľnú súčasť.

9 Článok 16 dohody s názvom „Odkaz na právo Spoločenstva“ znie:

„1. Na účely dosiahnutia cieľov uvedených v tejto dohode prijmú zmluvné strany všetky opatrenia potrebné na to, aby sa v ich vzájomných vzťahoch uplatňovali práva a povinnosti rovnocenné s právami a povinnosťami obsiahnutými v právnych aktoch Európskeho spoločenstva, na ktoré dohoda odkazuje.

2. Pokiaľ sa uplatňovanie tejto dohody týka pojmov práva Spoločenstva, zohľadní sa relevantná judikatúra Súdneho dvora Európskych spoločenstiev, ktorú tento súd prijal pred dátumom podpísania uvedenej dohody. O judikatúre prijímanej po dátume podpisu tejto dohody bude Švajčiarsko informované. Na účely zabezpečenia riadneho fungovania dohody určí zmiešaný výbor na žiadosť ktorejkoľvek zmluvnej strany účinky tejto judikatúry.“ [*neoficiálny preklad*]

10 Článok 17 prílohy I k dohode zakazuje v prípadoch stanovených v článku 5 dohody akékoľvek obmedzenie cezhraničného poskytovania služieb na území druhej zmluvnej strany neprekračujúce 90 pracovných dní v priebehu kalendárneho roka, ako aj za určitých podmienok akékoľvek obmedzenie týkajúce sa vstupu a pobytu.

11 Článok 23 prílohy I k dohode znie:

„1. Príjemca služieb uvedený v článku 5 ods. 3 tejto dohody nepotrebuje povolenie na pobyt v prípade pobytov kratších alebo rovnajúcich sa trom mesiacom. Na pobyty dlhšie ako tri mesiace sa príjemcovi služieb vydá povolenie na pobyt na dobu rovnajúcu sa dobe poskytovania služieb. Počas pobytu môže byť príjemca služieb vylúčený z poskytovania sociálnej pomoci.

2. Povolenie na pobyt platí pre celé územie štátu, ktorý ho vydal.“

Vnútroštátna právna úprava

12 Ustanovenie § 2 zákona Spolkovej krajiny Vorarlbersko o poľovníctve (Vorarlberger Gesetz über das Jagdwesen, LGBl. 32/1988), v znení uplatniteľnom na skutkový stav vo veci samej (LGBl. 54/2008), stanovuje:

„Obsah a výkon práva poľovníctva

1. Právo poľovníctva je základom vykonávania poľovačky. Viaže sa na vlastníctvo pozemkov a zahŕňa právo zver chovať, loviť a privlastňovať si ju.

2. Vlastník pozemku je oprávnený nakladať so svojím právom poľovníctva len v rozsahu, v akom jeho pozemky tvoria súkromný poľovný revír (držiteľ práva na súkromný lov). Na nakladanie s právom poľovníctva na všetkých ostatných pozemkoch sú oprávnené poľovnícke organizácie.

3. Osoby oprávnené nakladať s právom poľovníctva (odsek 2) musia svoje poľovné revíry buď samy poľovnícky využívať, alebo postúpiť užívacie právo na nájomcov (osoby oprávnené užívať poľovný revír).“

13 Článok 20 uvedeného zákona znie:

„Prenájom poľovného revíru

1. K prenájmu poľovného revíru môže dôjsť na základe dohody, verejného obstarávania alebo verejnej dražby. V rámci prenájmu poľovného revíru sú osoby oprávnené nakladať s právom poľovníctva povinné dbať na to, aby vykonávanie práva poľovníctva bolo v súlade so zásadami podľa § 3.

2. Dĺžka prenájmu poľovného revíru je v prípade poľovného revíru poľovníckej organizácie šesť poľovných rokov a v prípade súkromného poľovného revíru šesť alebo dvanásť poľovných rokov. Pokiaľ je prenájom poľovného revíru ukončený dohodou, môže byť poľovný revír znovu prenajatý len na zostávajúcu dobu nájmu.

3. Zmluva o prenájme poľovného revíru musí byť uzavretá písomne. Musí obsahovať všetky ustanovenia o užívaní poľovného revíru vrátane prípadných doplnkových ustanovení týkajúcich sa zloženia istiny, minimálnej výšky náhrady škody za škodu spôsobenú zverou alebo výstavby, užívania a obnovy poľovných zariadení. Na dojednania, ktoré nie sú obsiahnuté v zmluve o prenájme, sa neprihliada. V zmluve o prenájme poľovného revíru sa musí v každom prípade uviesť meno osoby oprávnenej nakladať s právom poľovníctva a meno nájomcu, opis, situácia a rozloha poľovného revíru, začiatok a koniec nájmu a výška nájomného.

4. Pred prenajatím súkromného poľovného revíru, ktorý zahŕňa pozemok iného vlastníka s rozlohou väčšou ako 10 hektárov, si osoba oprávnená nakladať s právom poľovníctva musí vyžiadať stanovisko vlastníka tohto pozemku.

5. Osoba oprávnená nakladať s právom poľovníctva musí zmluvu o prenájme predložiť na preskúmanie príslušnému orgánu najskôr jeden rok a najneskôr jeden mesiac pred začiatkom nájmu. Zmluva o prenájme poľovného revíru nadobudne účinnosť k dohodnutému dňu, pokiaľ príslušný orgán nevzniesol námietky v lehote jedného mesiaca alebo pokiaľ boli nedostatky, ktoré boli dôvodom jeho námietok, odstránené

v stanovenej primeranej lehote. Tieto ustanovenia sa uplatnia aj na zmeny platných zmlúv o prenájme poľovného revíru.

6. Vláda spolkovej krajiny prijme vyhláškou podrobné ustanovenia o postupe pri prenájme poľovného revíru.“

14 Podľa § 1 zákona Spolkovej krajiny Vorarlbersko o výbere poľovného poplatku (Vorarlberger Gesetz über die Erhebung einer Jagdabgabe, LGBl. 28/2003, ďalej len „Vlbg. JagdAbgG“) sa za výkon práva poľovníctva odvádza poplatok. Podľa § 2 uvedeného zákona tomuto poplatku podliehajú osoby oprávnené nakladať s právom poľovníctva a v prípade postúpenia užívacieho práva k poľovnému revíru na nájomcov títo nájomcovia.

15 Ustanovenie § 3 Vlbg. JagdAbgG stanovuje sadzbu poplatku takto:

„1. V prípade prenajatých poľovných revírov sa poplatok vymeria podľa ročného nájomného, prípadne zvýšeného o hodnotu zmluvne dojednaných vedľajších plnení. Náklady spojené s dozorom nad revírom, ako aj náklady spojené so škodami spôsobenými lovom či zverou sa nepovažujú za vedľajšie plnenia.

2. V prípade neprenajatých poľovných revírov sa poplatok vymeria podľa sumy, ktorá by v prípade nájmu mohla byť získaná ako ročné nájomné.

3. Ak je v prípade prenajatého poľovného revíru ročné nájomné, prípadne zvýšené o hodnotu zmluvne dojednaných vedľajších plnení, výrazne nižšie než suma, ktorú by bolo možné získať v prípade prenájmu, vymeria sa poplatok rovnakým spôsobom ako v prípade neprenajatého poľovného revíru.

…“

16 Podľa § 4 ods. 1 Vlbg. JagdAbgG predstavuje výška poplatku pre osoby s hlavným bydliskom v Rakúsku, občanov Európskej únie, ako aj fyzické a právnické osoby, ktoré sú im podľa práva Únie postavené na roveň, 15 % z vymeriavacieho základu. Podľa § 4 ods. 2 tohto zákona predstavuje výška poplatku pre ostatné osoby 35 % vymeriavacieho základu.

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

17 Dňa 8. januára 2002 uzavreli A. Hengartner a R. Gasser, švajčiarski štátni príslušníci, s poľovníckym združením zmluvu o prenájme poľovného revíru v Rakúsku na dobu šiestich rokov, a to na obdobie od 1. apríla 2002 do 31. marca 2008. Ročné nájomné bolo stanovené na 10 900 eur a prenajatý poľovný revír mal rozlohu 1 598 hektárov.

18 Zo spisu predloženého Súdnemu dvoru vyplýva, že žalobcovia vo veci samej sa pravidelne zdržujú na území Spolkovej krajiny Vorarlbersko na účely poľovačky.

19 Rozhodnutím zo 16. apríla 2002 povolil príslušný orgán tejto spolkovej krajiny vymenovanie dvoch osôb do funkcie orgánu ochrany poľovníctva na dobu trvania nájomnej zmluvy týchto žalobcov.

20 Rozhodnutím úradu pre poplatky Spolkovej krajiny Vorarlbersko z 1. apríla 2007 bol žalobcom vo veci samej vyrubený poľovný poplatok vo výške 35 % z vymeriavacieho základu, teda 4 359 eur, za poľovnícky rok od 1. apríla 2007 do 31. marca 2008. Žalobcovia vo veci samej podali proti tomuto rozhodnutiu odvolanie.

21 Rozhodnutím zo 17. októbra 2007 uvedený úrad pre poplatky zamietol toto odvolanie s odôvodnením, že uplatnenie vyššej sadzby poplatku je v súlade s vnútroštátnou právnou úpravou. V tomto rozhodnutí bolo zdôraznené, že ustanovenia dohody nie sú použiteľné na výkon práva poľovníctva a na poplatky, ktoré s ním súvisia.

22 Žalobcovia vo veci samej sa teda obrátili na Verwaltungsgerichtshof, pred ktorým sa odvolávali najmä na porušenie práv na slobodu usadiť sa a na rovnosť zaobchádzania s občanmi Únie. Uviedli, že podobne ako rybolov alebo poľnohospodárstvo predstavuje poľovníctvo hospodársku činnosť, najmä za okolností vo veci samej, keď sa zastrelená zver predáva v Rakúsku. Úrad pre poplatky Spolkovej krajiny Vorarlbersko mal preto uplatniť sadzbu poplatku vo výške 15 %, aby tak zabránil diskriminácii na základe štátnej príslušnosti.

23 Uvedený úrad pre poplatky tvrdil, že poľovníctvo treba považovať za šport, ktorý neslúži na dlhodobé dosahovanie zisku.

24 Verwaltungsgerichtshof teda rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Je vykonávanie poľovačky, ak držiteľ oprávnenia k poľovačke predá zastrelenú zver v tuzemsku, samostatnou zárobkovou činnosťou v zmysle článku 43 ES aj v prípade, keď by z tejto činnosti celkovo nemal byť dosiahnutý zisk?“

O prejudiciálnej otázke

O uplatniteľnosti článku 43 ES

25 Na úvod treba spresniť, že vnútroštátny súd síce svojou otázkou výslovne odkazuje na článok 43 ES (teraz článok 49 ZFEÚ), ale odvolávať sa na pravidlá Zmluvy ES v oblasti slobody usadiť sa môže len príslušník členského štátu Únie, ktorý sa chce usadiť na území iného členského štátu alebo príslušník toho istého členského štátu, ktorý sa nachádza v situácii, keď existuje prepojenie s niektorou zo situácií, ktoré predpokladá právo Únie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 25. júna 1992, Ferrer Laderer, C-147/91, Zb. s. I-4097, bod 7).

26 Podľa týchto podmienok nemožno pravidlá Zmluvy v oblasti slobody usadiť sa uplatniť na štátneho príslušníka tretieho štátu, akým je Švajčiarska konfederácia.

27 Na to, aby sa vnútroštátnemu súdu poskytli výkladové poznatky, ktoré preň môžu byť užitočné, však Súdny dvor môže vziať do úvahy normy právneho poriadku Únie, na ktoré sa dotknutý súd vo svojej prejudiciálnej otázke neodvolával (pozri rozsudky z 12. decembra 1990, SARPP, C-241/89, Zb. s. I-4695, bod 8, a z 26. februára 2008, Mayr, C-506/06, Zb. s. I-1017, bod 43).

28 S ohľadom na skutkový a právny rámec veci samej preto treba položenú otázku preskúmať z hľadiska ustanovení dohody.

O výklade dohody

29 Svojou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate usiluje zistiť, či ustanovenia dohody bránia tomu, aby členský štát vyberal od švajčiarskych štátnych príslušníkov regionálny poplatok, pokiaľ sa voči nim uplatňuje vyššia sadzba poplatku, než je sadzba, ktorej podliehajú najmä štátni príslušníci členských štátov Únie.

30 Súdny dvor je teda vyzvaný, aby preskúmal, či sa ustanovenia dohody môžu uplatniť na spor fiškálnej povahy, o aký ide vo veci samej, a pokiaľ je odpoveď na túto otázku kladná, aby určil dosah týchto ustanovení. Keďže dohoda obsahuje rôzne ustanovenia týkajúce sa poskytovania služieb a usadzovania, treba definovať povahu činnosti vykonávanej žalobcami vo veci samej na rakúskom území vzhľadom na dotknutý fiškálny režim.

O kvalifikácii dotknutej činnosti

31 Treba konštatovať, že Vlbg. JagdAbgG podmieňuje vykonávanie práva poľovníctva na území Spolkovej krajiny Vorarlbersko zaplatením ročného poplatku. Keďže je však v prípade prenájmu výkonu práva poľovníctva nájomca osobou podliehajúcom poplatku a poplatok je splatný nezávisle od intenzity ním vykonávanej poľovníckej činnosti, treba sa domnievať, že v prípade, o aký ide v prejednávanej veci, je predmetom poplatku poskytnutie práva poľovníctva na základe zmluvy o prenájme na území Spolkovej krajiny Vorarlbersko.

32 Zmluvná povinnosť, o ktorú ide v konaní pred vnútroštátnym súdom, tak spočíva v poskytnutí územného obvodu účastníkom konania vo veci samej, kde za náhradu a za určitých podmienok môže loviť. Zmluva o prenájme sa teda týka poskytovania služieb, ktoré majú vo veci samej cezhraničnú povahu, keďže žalobcovia vo veci samej, ktorým bolo na uvedenom územnom obvode poskytnuté právo poľovníctva na základe zmluvy o prenájme, musia na účely výkonu svojho práva prísť na územie Spolkovej krajiny Vorarlbersko.

33 Uvedených žalobcov preto treba považovať za príjemcov služby, ktorá spočíva v poskytnutí časovo obmedzeného užívania práva poľovníctva na určitom území a za náhradu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 21. októbra 1999, Jägerskiöld, C-97/98, Zb. s. I-7319, bod 36).

34 Keďže predmetom poplatku je poskytnutie práva poľovníctva na základe zmluvy o prenájme, na účely posúdenia zákonnosti dotknutého poplatku sú relevantné len pravidlá dohody týkajúce sa poskytovania služieb.

O účinku ustanovení dohody, pokiaľ ide o zaťaženie poplatkom, o ktoré ide vo veci samej

35 Pokiaľ ide o fiškálne zaobchádzanie s obchodnou transakciou, o ktorú ide vo veci samej, treba preskúmať, či sa majú ustanovenia dohody týkajúce sa poskytovania služieb vykladať v tom zmysle, že bránia poplatku, o aký ide vo veci samej, ktorý v závislosti od štátnej príslušnosti osoby, ktorej je postúpené právo poľovníctva na základe zmluvy o prenájme, stanovuje sadzbu 15 % alebo 35 % z vymeriavacieho základu príslušného poplatku.

36 Treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry treba medzinárodnú zmluvu vykladať nielen podľa jej znenia, ale aj s prihliadnutím na jej ciele. Článok 31 Viedenského dohovoru o zmluvnom práve z 23. mája 1969 v tomto ohľade spresňuje, že zmluva sa musí vykladať dobromyseľne, v súlade s obvyklým významom, ktorý sa dáva výrazom v zmluve v ich celkovej súvislosti, a takisto s prihliadnutím na predmet a účel zmluvy (pozri v tomto zmysle najmä stanovisko 1/91 zo 14. decembra 1991, Zb. s. I-6079, bod 14; rozsudky z 2. marca 1999, El-Yassini, C-416/96, Zb. s. I-1209, bod 47; z 20. novembra 2001, Jany a i., C-268/99, Zb. s. I-8615, bod 35; a z 25. februára 2010, Brita, C-386/08, Zb. s. I-1289, body 42 a 43, ako aj citovanú judikatúru).

37 V tomto ohľade treba zdôrazniť, že podľa článku 1 písm. b) dohody je jej cieľom zjednodušiť poskytovanie služieb na území zmluvných strán v prospech štátnych príslušníkov členských štátov Spoločenstva a Švajčiarska, ako aj liberalizovať poskytovanie krátkodobých služieb.

38 Treba tiež spresniť, že článok 5 ods. 3 dohody priznáva osobám, ktoré treba považovať za príjemcov služieb v zmysle dohody, právo na vstup a pobyt na území zmluvných strán. Článok 23 prílohy I dohody obsahuje osobitné ustanovenia týkajúce sa povolenia na pobyt v prospech tohto typu osôb.

39 Pokiaľ ide o otázku, či je cieľom dohody stanoviť popri režime týkajúcom sa práva na vstup a pobyt príjemcov služieb aj všeobecnú zásadu rovnosti zaobchádzania, pokiaľ ide o ich právne postavenie na území jednej zo zmluvných strán, treba poznamenať, že článok 2 dohody sa síce zaoberá zásadou zákazu diskriminácie, nezakazuje však všeobecne a úplne akúkoľvek diskrimináciu štátnych príslušníkov jednej zo zmluvných strán, ktorí majú pobyt na území inej zmluvnej strany, ale len diskrimináciu uplatňovanú na základe štátnej príslušnosti, a to pokiaľ situácia týchto štátnych príslušníkov patrí do vecnej pôsobnosti ustanovení príloh I až III tejto dohody.

40 Dohoda ani jej prílohy neobsahujú nijaké osobitné pravidlo s cieľom, aby sa na príjemcov služieb vzťahovala zásada zákazu diskriminácie v rámci uplatňovania fiškálnych právnych predpisov týkajúcich sa obchodných transakcií, ktorých predmetom je poskytovanie služieb.

41 Súdny dvor ďalej uviedol, že Švajčiarska konfederácia sa nezačlenila do vnútorného trhu Spoločenstva, ktorý má za cieľ odstrániť všetky prekážky na vytvorenie priestoru úplnej slobody pohybu podobného tomu, ktorý poskytuje vnútroštátny trh zahŕňajúci okrem iného slobodné poskytovanie služieb a slobodu usadiť sa (pozri rozsudok z 12. novembra 2009, Grimme, C-351/08, Zb. s. I-10777, bod 27).

42 Súdny dvor tiež spresnil, že za týchto podmienok nemožno výklad ustanovení práva Únie o tomto vnútornom trhu automaticky použiť na výklad dohody, s výnimkou výslovných ustanovení, ktoré samotná dohoda na tieto účely stanovuje (pozri rozsudok z 11. februára 2010, Fokus Invest, C-541/08, Zb. s. I-1025, bod 28).

43 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy treba na položenú otázku odpovedať tak, že ustanovenia dohody nebránia tomu, aby štátny príslušník jednej zo zmluvných strán podliehal na území druhej zmluvnej strany ako príjemca služieb zaobchádzaniu, ktoré je rozdielne od zaobchádzania vyhradeného osobám, ktoré majú hlavné bydlisko na uvedenom území, občanom Únie, ako aj osobám, ktoré sú im podľa práva Únie postavené na roveň, pokiaľ ide o výber poplatku za poskytovanie služieb, akým je poskytnutie práva poľovníctva.

O trovách

44 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (tretia komora) rozhodol takto:

Ustanovenia Dohody medzi Európskym spoločenstvom a jeho členskými štátmi na jednej strane a Švajčiarskou konfederáciou na druhej strane o voľnom pohybe

osôb podpísanej v Luxemburgu 21. júna 1999 nebránia tomu, aby štátny príslušník jednej zo zmluvných strán podliehal na území druhej zmluvnej strany ako príjemca služieb zaobchádzaniu, ktoré je rozdielne od zaobchádzania vyhradeného osobám, ktoré majú hlavné bydlisko na uvedenom území, občanom Únie, ako aj osobám, ktoré sú im podľa práva Únie postavené na roveň, pokiaľ ide o výber poplatku za poskytovanie služieb, akým je poskytnutie práva poľovníctva.

Podpisy